

J. R. Ellis

Nová hvězda klasické anglické detektivky

PRO FANOUŠKY
VRAŽD
V MIDSOMERU

Krev na kolejích

Krev na kolejích

**KNIHY J. R. ELLISE
V NAKLADATELSTVÍ MYSTERY PRESS**

Vraždy v Yorkshiru

Smrt v temnotách
Klíč k vraždě
Případ mrtvého lorda
Vraždy v lázních
Zločin bez motivu
Příliš jasný pachatel
Mrtvá u Svaté Anny
Krev na kolejích

Připravujeme

Tajemství pivovaru

Krev na kolejích

J·R· Ellis

Přeložil Michael Havlen

MYSTERY PRESS

2026

Tato kniha je beletristické dílo. Jména, postavy, organizace, místa a události v ní uvedené jsou buď výplodem autorovy představivosti, nebo jsou použity ve fiktivním kontextu.

Tato kniha ani žádná její část nesmějí být kopírovány, zálohovány ani šířeny v jakékoli podobě a jakýmkoli způsobem bez písemného souhlasu nakladatele.

České vydání knihy vzniklo na základě licenční dohody s Amazon Publishing (www.apub.com) a ve spolupráci s Kristin Olson Literary Agency s.r.o.

Copyright © J. R. Ellis, 2022

Translation © Michael Havlen, 2026

Cover © Jan Matoška, 2026

Czech Edition © Mystery Press, Praha 2026

ISBN 978-80-7707-079-9 (pdf)

Prolog

Vražda v Orient Expressu (1934) od Agathy Christie je zřejmě nejslavnější vlakovou detektivkou všech dob. Inspirovala řadu filmových a televizních adaptací. V roli soukromého detektiva Hercula Poirota se vystřídalali slavní herci jako Albert Finney, David Suchet a Kenneth Branagh.

Bylo časně ráno jedné slunečné středy zkraje června. Poklidným malebným údolím Wharfedale v anglickém hrabství Yorkshire se rozléhal zpěv ptáků. Větlemi vzrostlých dubů a javorů kolem hostince *U Mostu* prosvítalo slunce. Nedaleko odsud řeka Wharfe protékala pod středověkým mostem, který dal hostinci jméno. V mělké vodě plavalo několik kachen s početným hejnem ochmýřených káčátek. Na kameni porostlém mechem uprostřed řeky stál skorec a kolem proletěl perleťově modrý ledňáček.

Po jakékoli lidské činnosti nebylo zatím ani stopy a po silnici nic nejezdilo. Za závěsy jednoho z pokojů v hostinci z postele vstala žena. Muže na lůžku vedle nechala spát, oblékla si župan, nehlučně se vykradla z místnosti a opatrně za sebou zavřela dveře. Jak tiše našlapovala chodbou, na okamžik se otevřely a zase zavřely dveře jiného pokoje, ale ona si toho nevšimla.

Když muže konečně probudily jasné sluneční paprsky pronikající skrz závěsy, vzduchem se už rozléhal hluk aut projíždějících

kolem hotelu, otevírání a zavírání dveří a hlasy v budově i venku. Nadzvedl se na posteli a všiml si, že žena je pryč. Promnul si oči a usmál se, hned však zkrřivil tvář. Třeštila mu hlava a v ústech měl sucho jako na poušti. Byla to dobrá noc: popíjeli jsme až do druhého kuropění, vybavil se mu citát z *Macbetha*. A kdyby jen to. Znovu pohlédl na prázdnou stranu postele.

Daniel Hayward byl herec těsně po padesátce, který během své třicetileté kariéry účinkoval v mnoha filmech a televizních seriálech. V poslední době se kromě svého proslulého zhýralého životního stylu vyznačoval také nespokojeným výrazem poměrně známého herce, který to nikdy nedotáhl až na vrchol, ale myslel si, že by si to zasloužil. Jeho současné role mu často připadaly pod úroveň a cítil, že si ho režiséři zaškatulkovali jako představitele vedlejších postav, někdy kladných, jindy záporných. Byl známou tváří často obsazovanou do rodinných nebo historických dramát.

Ztěžka se zvedl z postele – v poslední době přibral, hlavně z pití – a zamířil do koupelny. Znovu se zašklebil. Nemohla za to jen bolest hlavy, ale i představa, co ho dnes čeká. Byl ve Wharfedale spolu s dalšími herci a filmovým štábem kvůli natáčení několika scén filmu *Seber odvahu*, poněkud sentimentálního příběhu z eduardovského období o mladé ženě, kterou vyženou z rodného domu, když ho zdědí zlý strýc, a musí se světem protloukat sama. Jak jinak, nakonec najde lásku.

To je ale blbost! pomyslel si. Samozřejmě hrál relativně malou roli zlého strýce, což byla práce přesně pro něj, alespoň podle producentů a diváků, kteří by jeho herectví nedokázali ocenit ani kdyby se postavil na hlavu. Dnes se měla natáčet scéna, v níž zlý strýc přijíždí na nádraží, kde ho čeká jeho právník a služebnictvo z panství. Kéž by lokomotiva při zastavování vyletěla do povětří a milou hrdinku i se zbytkem rodiny poslala do horoucích pekel. Pak by jeho hrdina Montagu Lloyd mohl zdědit veškerý majetek

a nemusel by se na nikoho ohlížet. Zazvonil zvonec a všichni herci by mohli jít domů! Něco mu ale říkalo, že režisér Gerard Blake by jeho názor nesdílel, i kdyby se mu snad odvážil něco takového navrhnout.

Napustil si vanu a opatrně se do ní ponořil, aby nenacákal na podlahu. Když ho zalila teplá voda, slastně vzdychl. Byla to chvíle štěstí, ale náladu mu před nadcházejícím dnem nezlepšila.

Jídlna v hostinci *U Mostu* byla velká místnost obložená dubovým dřevem s jelení hlavou nad krbem. Trojice hlavních představitelů právě dojídala snídani. Anna Whitemanová, nadějná herečka po třicítce, ztvárňovala hlavní roli Victorie Branwellové, vyděděné neteře. Měla na sobě široké lněné kalhoty a top bez rukávů. Bělovlasý Christopher North, výstředně oděný v červené kostkované košili, žluté vestičce a modrých kalhotách s červenými šlemi, hrál rodinného právníka Edwarda Wildinga. North byl uznávaný charakterní herec s bohatými zkušenostmi. Čtyřicátnice Sheila Jenkinsová oblečená ve značkových džínách hrála hospodyni paní Wilsonovou. Ostatní herci zůstali v Londýně, protože se na natáčení v Yorkshiru nepodíleli.

„Á, konečně ho tu máme!“ zahalekal North. „Táhl jsi to až do rána, kamaráde? Když jsem šel spát, pořád jsi měl plno energie.“ Jeho hlas zněl trochu chladně, až výsměšně.

Hayward na sebe v pokoji narychlo hodil džíny a bílou košili, která mu obepínala kulaté břicho. Rozcuchané vlasy a pobledlá tvář svědčily o kocovině.

„Tak nějak. Bože! Dal bych si kávu. Dobré ráno, dámy.“ Whitemanová s Jenkinsovou ho bez zájmu pozdravily. Hayward se posadil ke stolu a číšník přijal jeho objednávku. Hayward odmítl jídlo, a dokud nedostal kávu, usrkával pomerančový džus. „Kde je Gerry?“

„Ještě tady není,“ řekla Whitemanová. „Ale až dorazí, určitě by rád hned začal.“ Blake přespal u nějakého kamaráda v Leedsu.

Hayward si prohrábl své pověstné husté černé vlasy, které už mu však začínaly šedivět. „Zatracená práce. Celý den se budu v tomhle vedru potit v historickém kostýmu a jezdit sem a tam vlakem tak dlouho, dokud Gerry nenatočí pět set záběrů a nebude konečně spokojený.“ Blake byl notoricky náročný režisér, na Haywarda až moc velký perfekcionista. „No nic. Ještěže tam budeš ty, Anno. Když na mě budeš čekat na nástupišti, stojí mi za to vystoupit z vlaku.“

Whitemanová se usmála, jako by jí bylo Haywarda líto, a lehce zavrtěla hlavou. Nechtěla se s tím starým kancem pouštět do žádného flirtování. Ke své úlevě si všimla, že do jídelny vchází Gerard Blake. „Á, Gerry už je tu. Bude chtít, ať sebou hodíme. Je už po deváté.“

Číšník přinesl Haywardovi kávu.

„Zdravím vespolek,“ zahlaholil Blake zvesela. Byl hubený a šlachovitý, měl pečlivě zastříženou bradku a holou hlavu. Na sobě měl uměleckou „uniformu“: černé tričko a džíny. „Tak jdeme na to?“

Všichni kromě Haywarda vstali. Věděli, že čas na venkovní natáčení je omezený, a pokud se zpozdí a budou muset zůstat v Yorkshiru déle, rozpočet filmu začne bobtnat a celý projekt se ocitne v ohrožení.

„Jasně, Gerry,“ řekla Jenkinsová. „V šatně už na nás čekají.“

„Ohledně těch kostýmů musím souhlasit,“ špitla Whitemanová Jenkinsové, když vycházely z domu. „Ve vlněné sukni se uvařím.“

„Jdeš taky?“ houkl Blake na Haywarda a ten na něj mávl.

„Dej mi pár minut. Musím si vypít kafe a dát se trochu do kupy.“

Po Blakeově tváři přelétlo něco na způsob nenávisti. „Nezdrž se moc dlouho. Točíš druhou scénu.“

Všichni kromě Haywarda opustili budovu, nasedli do aut a vyrazili k nedalekému nádraží. Ženy jely v jednom voze a North s Blakem ve druhém. Okolní krajina zářila barvami počínajícího léta. Na hlohu tvořícím živé ploty stále zářily bílé kvítky a na stromech se blyštlo svěží zelené listí. Blake však musel myslet na Haywarda a dnešní natáčení, a tak krásy kolem sebe vůbec nevnímal.

„Co je s ním?“ zeptal se Northa, s nímž pracoval už víckrát a považoval ho za svého mentora.

„Včera večer dost pil,“ odušil North.

„Vážně?“ Blakeovo auto vyrazilo po štěrkové příjezdové cestě od hotelu. Režisér zavrtěl hlavou. „Už ho mám fakt dost. Člověk se na něj nemůže spolehnout. Pořád jen všechno zdržuje. Upřímně řečeno, do té role jsem ho nechtěl, ale Henrietta mě ukecala.“

Henrietta Fawkesová byla producentkou filmu.

„Neboj se, on to zvládne. Jako vždycky.“ V duchu však North přemítal o vlastních zkušenostech s Haywardovou nespolehlivostí.

„Doufám, že máš pravdu,“ zavrčel Blake.

I ženy ve druhém autě se bavily o Haywardovi. Řídila Sheila Jenkinsová. „Leze ti na nervy?“ zeptala se mladší herečky v narážce na Haywardovy komentáře.

„Podobným týpkům je lepší se vyhnout, jinak tě začnou osahávat,“ odpověděla Whitemanová. „Nedělám s ním poprvé. V klidu, umím se o sebe postarat. Ale těším se, až tyhle scény dotočíme. Jeho postava se pak prakticky vytratí z děje a čau.“

„Dobře. Nepouštěj si ho k tělu. Zním ho dlouho a vím, že se mu nedá věřit. Chlapi jako on u filmu jsou pořád. Už to sice není taková hrůza jako v dobách ‚castingových gaučů‘, ale musíš si zachovat chladnou hlavu a nenechat se zlomit. Ženy to mají stále těžké. A čím jsi mladší, tím je to horší.“

„Já vím, s obtěžováním mám svoje zkušenosti.“

„To věřím. Ještě nás čeká dlouhá cesta. Pořád nám platí míň než chlapům,“ prohodila Jenkinsová.

„To jo,“ souhlasila Whitemanová. „Ale aspoň se to už považuje za problém. Moje generace bude bojovat stejně jako ta vaše a posuneme věci ještě dál.“

Jenkinsová zpomalila a vyhodila blinkr. „To ráda slyším. No nic, už jsme tady,“ řekla.

Odbočily z hlavní silnice na parkoviště u nádraží Oldthwaite, kde rychle minuly malý transparent, který tam někdo vyvěsil: „Okamžitě zastavte natáčení“

Blakeovo auto už stálo u hlavní nádražní budovy. Dráha Wharfedale Railway vedla krásnou částí zdejšího údolí. Stejně jako mnoho jiných historických železnic v Anglii byla v šedesátých letech v rámci Beechingových škrtů uzavřena, ale nadšenci ji po čase znovu obnovili. V létě sem přijížděly davy turistů s dětmi, aby se svezly vlaky taženými parní lokomotivou, a zábava pokračovala i v zimě speciálními vánočními jízdami. Nyní však železnice přerušila provoz pro veřejnost a dočasně ji obsadili filmaři.

Oldthwaite, typická malá stanice na vedlejší trati, se proměnila do původní podoby, a to včetně značení, starých reklam, květinových záhonů, závěsných košů i personálu v dobových uniformách. Jednalo se o ideální kulisy pro natáčení vlakových scén z minulosti, které už se objevily v řadě historických filmů. K autentičnosti eduardovského období dnes navíc přispíval fakt, že kromě členů filmového štábu tvořili většinu lidí na nástupišti komparzisté v dobových kostýmech. Ve stanici stál vlak s černou parní lokomotivou, z níž stoupaly obláčky páry. Všechny tři nádherně zrestaurované vagony měly po čtyřech kupé. Uvnitř nebyla žádná chodbička, jen dveře na obou stranách každého z oddílů.

„Zdá se, že všechno je připravené a čeká se jen na nás,“ řekla Jenkinsová, když herci zamířili do kostymérny, jež se nacházela v mobilních buňkách u vchodu do nádražní budovy.

Hayward pořád seděl v hotelové jídelně a s úsměvem přijímal a odesílal esemesky. Nakonec líně vstal od stolu, zívá a vyšel z budovy. Pak se vydal uličkou k nádraží a cestou přemýšlel, jestli si po převlečení do kostýmu stihne dát před natáčením ještě skleňičku.

Blake dorazil na nástupiště, kde ho přivítala žena s dlouhými blond vlasy a tmavými brýlemi. Byla to jeho manželka Frances, která přespala v hotelu. Jelikož bylo nádherné ráno, nasnídala se brzy a rozhodla se jít na nádraží pěšky po krásné stezce kolem řeky.

„Ahoj, miláčku,“ pozdravila ho. „Jak bylo u Iana v Leedsu?“

„Fajn,“ odvětil poněkud chladně a ani se nepokusil ji obejmout. „Uvidíme se u oběda, teď už musím jít.“

„Dobře,“ řekla, překvapená a znepokojená jeho odměřeným tónem.

Frances Cooperová byla rovněž herečka, v tomhle filmu však nehrála. Vyrazila s Blakem na natáčení, protože momentálně neměla žádnou roli a chtěla si na venkově odpočinout. Dnes se rozhodla, že se zajde na chvíli podívat na plac. Sedla si na lavičku kousek od nástupiště, odkud měla dobrý výhled na veškeré dění.

Blake šel naplánovat denní práci. Vlak byl připravený a on chtěl zahájit filmování scénou, kde přichází Haywardova postava, ale protože se Hayward pořád neukázal, rozhodl se začít s rozhovory na nástupišti mezi postavami ztělesňovanými Northem a Whitemanovou, než vlak dorazí do stanice.

Natáčení šlo hladce, nakonec se však dostali do bodu, kdy byla pro scénu příjezdu nutná Haywardova přítomnost. V některých vagoncích seděli komparzisté v kostýmech a mnozí z nich vypadali

znuděně. Už nějakou dobu čekali, až začne akce s vlakem. Blake se rozčileně rozhlédl kolem sebe.

„Kde sakra je?“ štěkl a praštil scénářem o stůl, který si postavil na nástupišti.

Komparzista v obleku s hodinkami na řetízku řekl: „Před chvílí jsem ho viděl v baru.“

„Cože?!“ Blake zamířil ke starému nádražnímu bufetu, kde teď byla moderní kavárna s barem. Hayward – který měl aspoň na sobě dobový kostým, těžký eduardovský oblek s volnými kalhotami a buřinkou – seděl u jednoho ze stolů a popíjel gin s tonikem. Byla tam s ním hezká mladá žena, rovněž v kostýmu. Blake se snažil ze všech sil ovládnout svůj hněv a rozhodl se zapůsobit na vzpurného herce prosbami a lichotkami. „Hele, Dane, můžeme už proboha začít? Je to klíčová scéna, kdy se tvoje postava vrací z Londýna převzít panství v Yorkshiru. Všichni tvrdě makali na tom, aby všechno vypadalo jako tenkrát. Diváci tyhle eduardovské scény na nádraží milují a potřebujeme, abys to zahrál naplno. Víím, že to v sobě máš.“

Hayward se rozvalil na židli s kloboukem frajersky nakřivo a vrhl na Blakea kyselý pohled. „Všechno má svůj čas, Gerry. Člověk se musí nějak odreagovat od stereotypního točení vlakových scén někde na konci světa.“ Pohlédl na ženu a ta se na něj usmála.

Blakeovi docházela trpělivost. „To ale neznamená, že strávíš půl dopoledne pitím a navečer usneš. Už takhle jsme s plánem pozadu. Říkal jsem ti, že musíme natočit venkovní scény co nejdřív a vrátit se do studia.“

Hayward vzdychl, obrátil do sebe zbytek ginu a zvedl se od stolu.

„Taky bys měla jít,“ řekl ženě. „Jsi v davu na nástupišti, ne?“
Přikývla a vykročila za nimi ven.

„Jsi tady přece doma,“ poznamenal Blake. „Pocházíš odsud, ne? Myslel jsem, že všichni rodáci z Yorkshiru jsou na svůj kraj hrdí.“

„Odešel jsem už dávno,“ odsekl Hayward nabubřele. V jeho hlase už nezbyla jediná stopa po yorkshirském přízvuku. „A nemám chuť se sem vracet.“ Mrkl na mladou ženu, která se vydala k davu na nástupiště.

„Dobře!“ zahlásil Blake. „Můžeme začít! Jdi na to, Dane.“

Hayward otevřel dveře kupé, které měl vyhrazené, a nastoupil. Nikdo jiný uvnitř nebyl, a tak se posadil k oknu. Stačilo mu jen se dívat ven a po příjezdu vlaku do stanice vyjít na nástupiště, kde ho budou čekat příbuzní. Po krátkém rozhovoru následně odjede kočárem na fiktivní panství Bolton Gill.

„Akce,“ oznámil Blake a dál už to bylo v rukou železničářů. Výpravčí s impozantním knírem zapískal na píšťalku. Lokomotiva mu odpověděla pronikavým zahoukáním a za hlasitého supění začala táhnout vagony po kolejích zpět do výchozí pozice, aby filmaři mohli natočit, jak se v oblacích páry valí krajinou a přijíždějí na nádraží. Nedaleko stanice vlak zmizel v krátkém tunelu.

O kilometr a půl dál už čekali filmaři s kamerou namontovanou na dodávce, připravení zahájit natáčení. Silnice tu vedla souběžně se železniční tratí. Viděli, jak vlak přijel na místo, a po krátké pauze a znamení od štábu se vydal zpět k nádraží. Dodávka se rozjela podobnou rychlostí a začalo filmování.

Kameraman sledující obrazy byl spokojený. Měli krásné záběry lokomotivy, jak chrlí páru na pozadí malebného okolí. Pak se ovšem podíval do Haywardova kupé a zjistil, že něco není v pořádku. Záclony byly zatažené, což v téhle scéně být nemělo. Měli natočit krátký detail Haywarda hledícího z okna. Musel to nahlásit režisérovi. V tu chvíli vlak zmizel v tunelu.

Když z něj znovu vyjel a objevil se na dohled, všichni na nádraží se připravili k akci. Natočili krátkou výměnu názorů mezi

dvěma členy rodiny, načež vlak projel podél nástupiště a zastavil. Dveře se otevřely a cestující začali vystupovat. Hayward však nikde. Blake si všiml, že v jeho kupé jsou zatažené záclonky.

„Sakra!“ vykřikl. „Stop! Můžeme to točit znova! Co to krucinál zase vyvádí? Snad neusnul!“ Blake vzal za kliku a prudce otevřel dveře kupé. „Co tady k čertu...?“ Při pohledu na Haywarda zhrouteného v rohu lavice se zarazil.

Herec měl otevřené oči, slepě upřené vpřed, a klobouk mu spadl na podlahu. Na hlavě měl střelnou ránu a sedadlo bylo nasáklé krví. Blake couvl, vykřikl a ke kupé se seběhlo několik lidí.

Nemohli však nic dělat. Hayward, a tedy ani jeho filmová postava, která si měla přijet pro dědictví, nedorazili na stanici Oldthwaite živí.

Jedna

Zmizení staré dámy (1938) bylo předposledním britským filmem Alfreda Hitchcocka před odchodem do Hollywoodu. Jde o napínavý mysteriózní thriller s Margaret Lockwoodovou a Michaelem Redgravem v hlavních rolích, jehož děj se odehrává převážně ve vlaku projíždějícím Evropou. Poprvé se v něm objevily komické postavy Charterse a Caldicotta, které si získaly popularitu ve filmech ze čtyřicátých let.

Ano, to bude určitě budníček větší, pomyslel si vrchní inspektor Jim Oldroyd, když zvedl dalekohled a snažil se na stromě najít ptáka, jehož zpěv před chvílí zaslechl. Měl volno a využil té příležitosti k pozorování ptactva hnízdícího v lesích kolem skalního útvaru Birk Crag, kam to ze svého bytu v Harrogate s výhledem na rozlehlý zelený park Stray neměl daleko. Měl na sobě větrovku, kalhoty s kapsami a lehké turistické boty, na zádech batůžek.

Nebyl zrovna zapálený ornitolog, ale rád trávil jaro a začátek léta v lese, kde se kochal divoce rostoucími květinami a pozoroval ptáky v době hnízdění. Od otce věděl, kde hledat hnízda, a bavilo ho pátrat po malých zázracích přírody typu drobných kopulí střízlíka, které byly tak dobře schované, že jste si jich nemuseli vůbec všimnout, i když jste stáli jen metr opodál. Žádná vajíčka

z hnízd samozřejmě nikdy nebral. Jen ho prostě bavilo je hledat. Jeho partnerka Debora ho povzbuzovala, aby chodil do lesa a věnoval se svým zájmům. Dlouhodobě se snažila, aby trávil méně času prací a našel si chvíli sám pro sebe. Byl krásný den a Oldroyd si přibalil na cestu pár obložených chlebů. Ty si chtěl později sníst na travnatém svahu s výhledem na zvlněnou krajinu směrem k dolní části údolí řeky Nidd. Až si z toho slastně povzdechl. Když už si myslel, že budníčka našel, zazvonil mu telefon.

„Zatraceně!“ zaklel tiše, ale stačilo to, aby to plachý ptáček zaslechl a uletěl. Proč si na chvíli neztlumil vyzvánění? Pustil dalekohled zavěšený na krku a podíval se na displej. Policejní stanice Skipton. Co sakra chtějí?

Přijal hovor. „Oldroyd,“ ohlásil se poněkud podrážděně.

„Ahoj, Jime, tady Bob Craven.“ Oldroyd byl překvapený a potěšený, i když mu to narušilo den. Craven sloužil jako inspektor ve Skiptonu už dlouho a během těch let spolupracovali tak často, že ho pořád oslovoval křestním jménem, přestože byl Oldroyd v žebříčku o hodnost výš.

„Bobe? Ahoj, jak se máš? Od toho případu v podzemních jeskyních jsme se neviděli. Je to už pěkně dávno.“ Radost z Cravenova telefonátu Oldroydovi kalilo tušení, že půjde o práci a jeho poklidný den tak pravděpodobně skončí.

„To je pravda, Jime. Mám se dobře a omlouvám se, že tě ruším. Volal jsem na velitelství v Harrogate a tam mi řekli, že máš volno, ale vyskytla se nám tady taková neobvyklá věc a potřeboval bych tvoji pomoc.“

„Opravdu?“ Oldroyd zpozorněl. Pokud měl mít zkažený den, tak ať to alespoň stojí za to.

„Ano. Při natáčení filmu někdo zavraždil jednoho z herců. Stalo se to na železnici Wharfedale Railway, přesněji řečeno na nádraží v Oldthwaite. Určitě to tam znáš.“

„Ano, znám. Mokrát jsem tam jel, hlavně když byly děti malé.“

„Jasně. No, a dnes ráno ho našli zastřeleného ve vlaku, co právě přijel do stanice. Šlo o filmovou scénu. Měl vystoupit z vagonu, ale nevystoupil. Když otevřeli dveře kupé, byl mrtvý. Někdo ho střelil do hlavy. Žádná zbraň se nenašla, takže se nemohlo jednat o sebevraždu, ale nebyly tam ani žádné stopy zápasu.“

„Chápu.“

„Zavolali nás na místo, Jime, ale já v tom nemůžu najít žádnou logiku. Řada lidí dosvědčila, že oběť určitě nastoupila do kupé a že tam s ní nikdo další nebyl. Vlak prý byl skoro celou dobu v pohybu, takže nechápu, jak by se dovnitř mohl někdo dostat, a všechny skryše jsme prohledali. Je toho ještě mnohem víc, a tak mě napadlo, jestli bys mi nepřijel pomoci, Jime. Hned jsem si na tebe vzpomněl. Je to záhada, něco přesně pro tebe.“

Přes veškeré zklamání, že mu někdo kazí den v přírodě, měl Oldroyd skutečně zájem. Nic ho nelákalo víc než výzvy v podobě zdánlivě neřešitelných zločinů, díky jejichž objasňování si ostatně vybudoval značnou reputaci.

„Fajn, Bobe, jen si tu něco zařídím a hned jsem u tebe. Za normálních okolností bych takovou věc musel konzultovat s vrchním superintendantem Walkerem, ale ten má dovolenou. Odjel na chatu do Scarborough, takže můžu rozhodovat sám. Byl tam už Tim Groves?“ Groves byl soudní patolog, jenž s Oldroydem spolupracoval na mnoha případech.

„Ještě ne, je u jiného případu, ale měl by brzy dorazit.“

„Vyříd' mu, ať tam na mě počká. Vždycky si s ním rád popovídám. Jsem zrovna ve skalách, takže mi to bude chvíli trvat.“

„Dobře, Jime.“

Oldroyd zavěsil. Budníček byl pryč. „Fajn, budu se za tebou muset zastavit někdy jindy,“ řekl a zamával dalekohledem do míst, kde předtím ptáka zahlédl. Vykročil do kopce a usoudil, že

nemá smysl vracet se převlékat, to by trvalo příliš dlouho. Kdyby navíc byla doma Debora, musel by jí vysvětlovat, že obětoval pozorování ptáků v době volna a místo toho se ujal cizího případu.

Rozhodl se zavolat jednomu z dvojice detektivů, s nimiž obvykle pracoval na obtížných případech, a požádat o odvoz. Těmi dvěma byli Andy Carter, jenž před několika lety přišel k Policii West Riding z Londýna, a Stephanie Johnsonová, která se v Yorkshiru narodila a vyrostla. Oběma bylo něco přes třicet a už nějakou dobu spolu chodili.

Telefon v kanceláři na velitelství v Harrogate zvedla Steph. „Zdravím, pane, myslela jsem, že máte dneska volno.“

„No, měl jsem, ale právě mi volal Bob Craven ze stanice ve Skiptonu. Chce, abych přijel k případu vraždy na nádraží v Oldthwaite. Můžeš mě ty nebo Andy vyzvednout?“

„Andy vyrazil s inspektorem Harveyem vyslýchat lidi ohledně toho podvodu, ale já bych mohla.“

„Dobře, vrchnímu superintendantovi Walkerovi to hlásit nemusíš, je na dovolené.“

„Rozumím.“

„Sežeň auto a vyzvedni mě u vchodu do zahrad Harlow Carr. Byl jsem se projít v lese poblíž.“

Steph se zasmála. „Pojedete do Oldthwaite v turistickém oblečení, pane?“

„Ano. S dalekohledem, batohem a v pohorkách. Nikdo nic neřekne, to by se neodvážili.“

„Dobře, pane, tak zatím,“ odpověděla a po ukončení hovoru se znovu zasmála. „Jo!“ řekla si pro sebe a vítězoslavně zařala pěst. V poslední době se práce moc nehýbala a dělat na případu s šéfinspektorem Oldroydem bylo vždycky zajímavé a vzrušující. Tentokrát se jí podařilo předběhnout Andyho. Nebude z toho mít radost, přátelsky spolu totiž soupeřili o Oldroydovu pozornost. Ale

pokud se věci zkomplikují, je možné, že tam bude šéf potřebovat i jeho.

Uměle vytvořená dobová atmosféra na nádraží v Oldthwaite se rázem zborčila. Na nástupišti stáli policisté s praskajícími vysílačkami a dveře vagonu, kde byl nalezen Daniel Hayward, křížila modro-bílá páska. Z dálky místo činu v tichém rozhovoru sledovali herci v kostýmech, a to spojení starého s novým dodávalo celému výjevu zvláštní, až bizarní nádech. Strojvedoucí stál na nástupišti poblíž své lokomotivy, díval se směrem k vagonu a hovořil s výpravčím. Všichni dobrovolníci na sobě měli historické uniformy a nádraží bylo v průběhu let zrekonstruované do původní podoby. Událost vzbudila velký zájem veřejnosti a policie okolí stanice uzavřela. Inspektor Craven nechal své muže sepsat výpovědi svědků a teď sledoval Tima Grovese, jenž právě dorazil a prohlížel tělo ležící na nástupišti vedle vagonu.

Craven prožil celý život v oblasti národního parku Yorkshire Dales a jeho příbuzní se věnovali zemědělství. Měl robustní postavu, brunátný obličej a sám vypadal jako farmář. Byl to schopný detektiv, který uměl velice dobře jednat s obyvateli zdejších zapadlých vesniček, ale když přišlo na složitější záhadu, znal své limity.

„Brzy by měl dorazit Jim Oldroyd,“ sdělil Grovesovi. „Potřebuju, aby mi s tím pomohl. Je to trochu neobvyklá záležitost, jako ten případ ve Zvonícím hrnci před pár lety.“

„Ano, vzpomínám si,“ odpověděl Groves, zatímco se rozhlížel kolem. „Tělo se tenkrát uchovalo díky chladu v jeskyních a nepřítomnosti bakterií, velice zajímavá věc. Takové mrtvolky se moc často nevidí.“

„To ne, byl to zvláštní případ a...“

„Vy tomu tady velíte?“

Craven se otočil a spatřil elegantně oděnou ženu.

„Ano.“

„Janice Greenová, ředitelka Wharfedale Railway. Chtěla jsem vám jen říct, jaká je to hrozná tragédie a že můžete počítat s naší plnou spoluprací.“ Mluvila sebevědomě a věcně.

„Dobře.“ Craven byl trochu zaskočený. Nečekal, že železnici bude řídit někdo tak schopný a profesionální. Pak si ovšem uvědomil, že se jedná o soukromou firmu, nejspíš s velkým obratem, a ta logicky musí mít i odpovídající vedení.

„Je také potřeba pohlídat mediální odezvu, aby to naši dráhu příliš nepoškodilo. Mohu se zeptat, jak budete postupovat směrem k tisku?“

Craven nevěděl, co na to říct. O takových věcech zatím neměl čas přemýšlet. Byla o krok před ním.

„Dnes nic zveřejňovat nebudeme,“ odvětil. „Až budeme mít úplné informace o tom, co se stalo, svoláme tiskovou konferenci. Pokud vás někdo osloví, řekněte jen to nejnnutnější a nezmiňujte žádná jména.“

„Dobře. Budu s vámi v kontaktu. Pokud budete cokoli potřebovat, dejte mi vědět. Máme tu ve službě několik dobrovolníků.“ Otočila se a za hlasitého klapotu jehlových podpatků rázně odkráčela po nástupišti.

Craven se za ní díval a přitom si všiml, že na parkoviště zabíjí policejní auto. „Á, myslím, že jsou tady,“ řekl Grovesovi. „Přivezl si s sebou jednoho ze svých detektivů, to se bude hodit.“

A skutečně, spolu s Oldroydem vystoupila z auta seržantka, v níž Craven poznal Stephanií Johnsonovou. V příští chvíli k nim jeho starý přítel a kolega vykročil po nástupišti, ale vypadal nějak divně. Měl na sobě nepromokavé kalhoty a bundu, na nohou pohorky a vypadal spíš jako strážce národního parku než jako policejní inspektor.

Oldroyd se při pohledu na Cravena rozzářil. „Bobe! Rád tě vidím!“ Potřásli si rukama a Craven se rozesmál.

„Taky tě rád vidím, Jime. Vyrušil jsem tě někde na túře?“

„Ne, jen jsem pozoroval ptáky, ale to nevadí. Neměl jsem čas se vrátit a převléknout. Chtěl jsem tady být co nejdřív. Navnadil jsi mě. Víš, jak mám rád výzvy. Vzpomínáš si na seržantku Johnsonovou?“

Craven a Steph se pozdravili.

„Á, Time! Vůbec jsem si tě nevšiml!“ zvolal Oldroyd, když uviděl Grovese klečícího vedle těla.

„To nic, Jime,“ odušil patolog. „Radši zůstávám v pozadí. Nechtěl bych být středem pozornosti jako ty, jednat s novináři a tak podobně.“

Oldroyd se zasmál a pak se podíval na Haywarda. „Co si o tom myslíš?“

Groves vstal a svou vytáhlou postavou převýšil trojici detektivů.

„No, z mého pohledu se o žádnou záhadu nejedná: střelná rána do spánku, která musela způsobit okamžitou smrt. Známe přibližný čas úmrtí, protože ho viděli nastupovat do vagonu, a to ještě prokazatelně žil. Po pitvě budu vědět víc. Jediný problém mám s tím, jakou zbraň by v těch eduardovských dobách mohli použít.“

Oldroyd se zasmál. Grovesův suchý humor se mu vždycky líbil. Forenzní patolog mu kdysi před lety řekl, že smysl pro humor je v jeho práci nezbytný.

„Víc toho teď udělat nemůžu,“ dodal Groves a začal se balit.

„Zopakoval bys mi, prosím tě, jak se to stalo, Bobe?“ otočil se Oldroyd zpátky ke Cravenovi.

„Jistě.“ Craven se podíval do svých poznámek. „Ta společnost se jmenuje Clear Sky a natáčí film s názvem *Seber odvahu*, který se odehrává v eduardovské Anglii. Na místní nádraží přijeli natočit několik scén. Jméno oběti je Daniel Hayward.“

„Toho jsem párkrát vidět v televizi.“

„Ano, je docela známý. Každopádně, v téhle scéně jeho postava přijíždí na nádraží, kde na ni čekají další lidé. Vlak ujel asi kilometr a půl a zastavil ve stanici. Hayward měl vystoupit, ale nevystoupil. Ve dveřích byly zatažené záclonky. Režisér Gerard Blake otevřel kupé a našel Haywarda sedět u dveří mrtvého. Nikdo si nevšiml, že by do kupé nastupoval nebo z něj vystupoval někdo jiný, a jedná se o starý vagon, kde není chodbička, takže mezi oddíly lze přecházet jen po zastavení vlaku.“

„Dobře, rozumím.“

„Prověřili jsme možné skrýše, ale nenašli jsme nic, co by se nabízelo. Podívej se sám.“

Než stačili vstoupit do kupé, ozval se Groves. „Tak já půjdu. Sanitka je připravená odvézt tělo.“ Zamyšleně pohlédl na dveře. „Je tu jedna věc. Oběť seděla vlevo ode dveří, pravou stranou hlavy k oknu, ale střelnou ránu má na levé straně, což jasně naznačuje, že výstřel vyšel zevnitř kupé.“

„Máš pravdu,“ odvětil Oldroyd. „Výstřel zvenčí jsem už vyloučil, protože by rozbil sklo ve dveřích nebo okně, a pokud byly zatažené záclonky, střelec by stejně nic neviděl.“

„Ano... No nic, tak zatím. Škoda že se natáčení takhle zkomplikovalo. Předpokládám, že vražda ve vlaku ve scénáři nebyla.“

Groves se uchechtl a odkráčel po nástupišti. Jelikož bylo teplé odpoledne, sako si spolu s taškou nesl v ruce.

„Tak se do toho vlaku podíváme,“ rozhodl Oldroyd. „Pojď, Steph, omrkneme místo činu.“

„Jistě, pane,“ kývla Steph. Během Cravenova a Grovesova vysvětlování jen tiše poslouchala a přemýšlela. Vždycky ji bavily výzvy, které jí Oldroyd při vyšetřování předkládal.

Opatrně se vyškrábali dřevěnými dveřmi do honosného kupé. Uvnitř dominovalo leštěné dřevo a pohodlné, bohatě čalouněné

lavice s pérováním. Nad sedadly visely velké obrazy, tři na každé straně. Jeden z nich zachycoval poněkud idealizovanou venkovskou krajinu s projíždějícím parním vlakem, z jehož oken vesele mávali cestující. Ostatní tvořily reklamy na různé produkty a místní atrakce, vše ve zdobném stylu té doby. Nad nimi se nacházely úložné prostory s kovovým rámem a síťovou výplní. Polici na levé straně zaplňovaly velké staromódní kufry.

Oldroyd zkusil otevřít dveře na druhé straně. Byly zamčené. Rychle se podívali pod sedadla, pak zvedli zrak ke stropu a vrátili se na nástupiště.

„Předpokládám, pane, že do těch kufrů už jste se dívali,“ řekla Steph.

„Ano, sundali jsme je,“ odpověděl Craven. „Všechny jsou prázdné. Nejspíš tam jsou jen pro dokreslení dobové atmosféry.“

„Proč jsou ty druhé dveře zamčené?“ zeptal se Oldroyd. „Neodporuje to bezpečnostním předpisům? Lidi sedící v kupé by přece měli mít možnost dostat se ven z obou stran.“

„Prověřoval jsem to, Jime. Nádražák, co to měl na starosti, se omlouval. Zámek se zřejmě rozbil a dveře nejdou otevřít. Měly se nechat opravit. Jedná se o důležitou okolnost, protože to vylučuje, že by se někdo dostal do kupé z druhé strany.“

Oldroyd se zamračil. „Rozumím. To by byla jistá možnost. Kdyby ty dveře nebyly zaseknuté, někdo by mohl mít klíč, vniknout dovnitř, zastřelit oběť, pak odejít a zase za sebou zamknout.“

„To by ale musel udělat tak, aby ho přitom nikdo neviděl, pane,“ poznamenala Steph.

„Máš pravdu, takže to není moc pravděpodobné, ale to znamená, že jsme v koncích.“

„Je to další záhada zamčené místnosti, pane – jako ta, kterou jsme vyšetřovali v Redmire Hall.“

„Vypadá to tak, Steph. Nebo spíš záhada zamčeného vagonu. Podíváme se do ostatních oddílů.“

„Už jsme je zběžně prohledali,“ řekl Craven. „V žádném z nich není nic zvláštního, všechny vypadají stejně.“

Ve vagonu bylo šest velice podobných kupé s barevnými obrazy, zavazadlovými policemi s dobovými kufry a čalouněnými sedadly.

„Říkáš, že nikoho neviděli do toho kupé nastupovat ani se kolem něj motat?“ zeptal se Oldroyd.

„Ne. Musíme vyslechnout všechny přítomné včetně kameramanů, co vlak sledovali a natáčeli, když se blížil ke stanici. Třeba si někdo z nich něčeho všiml. Shromáždil jsem hlavní svědky v čekárně a vedle je kancelář, kterou můžeme použít jako výslechovou místnost.“

„Výborně.“

Když tam vykročili, Oldroyd se otočil a přelétl pohledem přes dokonale uklizené nástupiště a zrekonstruované nádražní budovy se zářivými fasádami. Taková brutalita na tak láskyplně udržovaném a rozkošném místě, kam lidé jezdili za radostí a ti dříve narození za kouskem nostalgie. Ve filmech a beletrii byly vraždy ve vlacích běžné, ale tohle místo dýchalo spíše pokojným duchem *Mašinky Tomáše* nebo *Děti železnice*.

V čekárně až na pár polohlasných rozhovorů panovalo ticho. Byla zařízená v dobovém stylu včetně zarámovaných plakátů se železniční tematikou, malých kamen a plynové lampy, která však nefungovala. Lidé oblečení převážně ve filmových kostýmech seděli na lavicích u stěn, někteří napjatí a strnulí, jiní shrbení a zjevně otřesení.

Do druhé kategorie patřil i Gerard Blake. Seděl s hlavou v dlaních, podpíraný z jedné strany manželkou Frances a z druhé Annou Whitemanovou.

Oldroyd se představil a Steph s Cravenem pozvali Blakea do kanceláře uvolněné železničáři. Uvnitř stálo několik židlí a uprostřed stůl, který zřejmě sloužil k poradám. Po obvodu byly rozmístěné počítače. V historické budově působily poněkud nepatříčně. Celou jednu stěnu zaujímala obrovská ručně kreslená mapa dráhy v eduardovském stylu.

„Vím, že už jste svědectví podal,“ začal Oldroyd. „Ale rádi bychom si to prošli ještě jednou. To vy jste našel tělo.“

„Ano,“ vysoukal ze sebe Blake, jako by mu mluvení činilo potíže. „Měl otevřít dveře a vystoupit z vlaku, ale neudělal to, tak jsem otevřel a... a on tam byl.“

„Když nastupoval do vlaku, nebo když jste po příjezdu otevřel kupé, nevšiml jste si něčeho zvláštního?“

„Ne. Když nastupoval, kupé bylo rozhodně prázdné a všechno bylo tak, jak jsme plánovali. Ale po návratu do stanice byly dveře i okno zatažené, a to být neměly. Když jsem otevřel a uviděl jeho tělo, byl jsem samozřejmě v takovém šoku, že jsem si ničeho v kupé nevšiml. Připadám si hrozně, protože jsem si nejdřív myslel, že to jen hraje, a to mě dost naštvalo. Pak se ale ukázalo, že je mrtvý.“ Zavřel oči a zkrivil obličej.

„Proč tam byl sám?“

„Při natáčení podobných scén je to tak lepší. Další lidé by v kupé mohli překážet. Komparzisty používáme k zaplnění ostatních částí vagonu – dívají se z oken, vystupují na stanicích a podobně. Tak máme kolem hlavní postavy vždycky dost prostoru na natáčení.“

„Chápu.“

„Slyšeli jsme, že jste spolu moc dobře nevycházeli,“ řekl Craven.

Blake vzdychl. „To nepopírám. Dan mi lezl na nervy. V podstatě tady nechtěl být a všude chodil pozdě.“